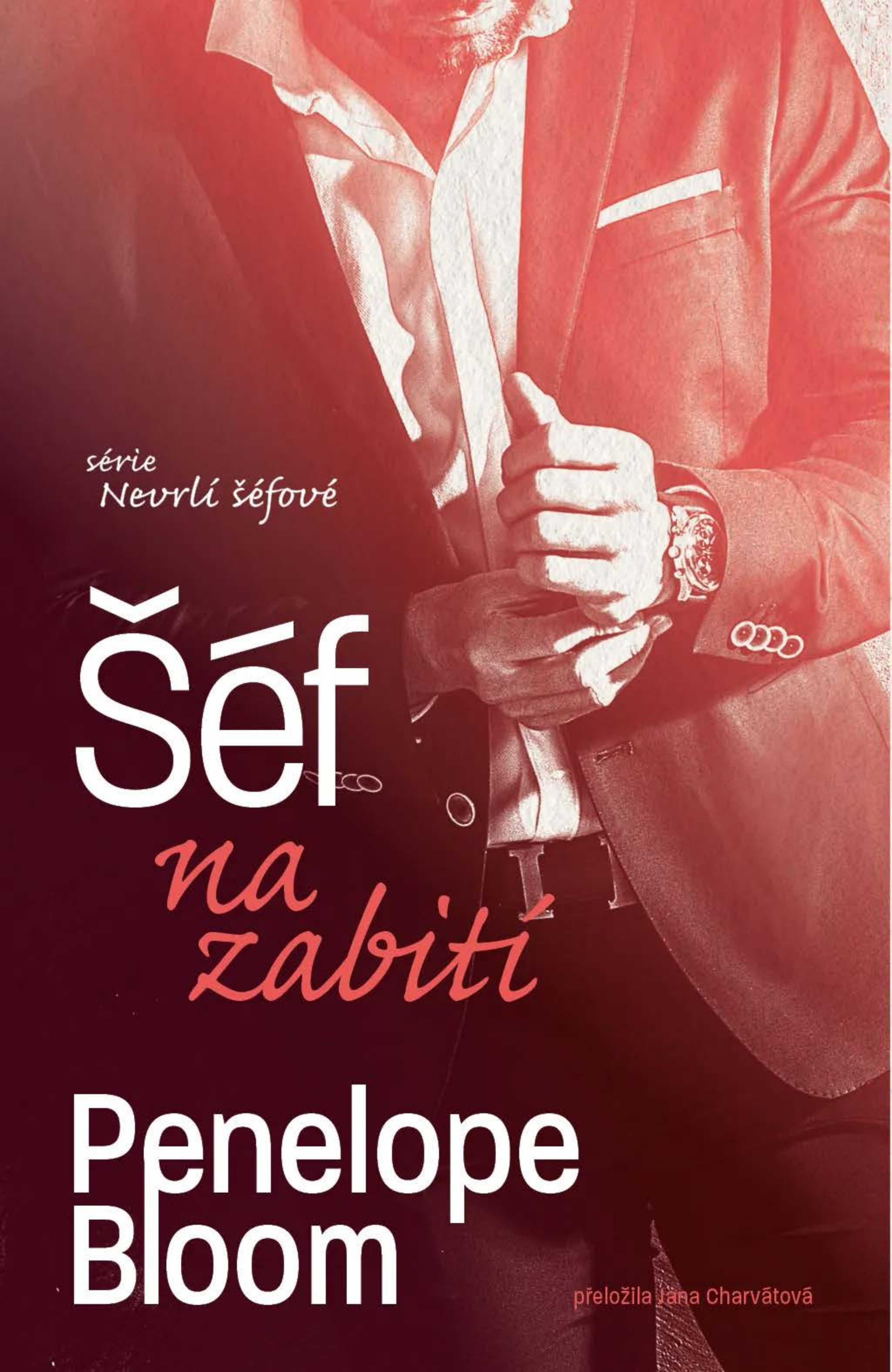


A man with a beard, wearing a dark suit and a watch, is shown from the chest down. He is holding a knife in his right hand, which is raised towards his chest. The background is a solid dark color.

série
Nevrlí šéfové

Šéf *na zabití*

Penelope
Bloom

přeložila Jana Charvátová

Šéf
na
zabití

Copyright © 2021 by Penelope Bloom

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2025

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5944-6 (pdf)

Penelope Bloom

Šéf *na zabití*

přeložila Jana Charvátová



Juliette

Několikrát jsem praštila čelem o stůl. „Proč?“ zeptala jsem se nahlas. „Proč?!“

Chovala jsem se melodramaticky? Ano. Ano, chovala. Nepatřilo to do pravidel rodiny Coletonů, ale nejdražší tatínek byl příliš daleko, aby mě ovládal. Mohla jsem se trochu necivilizovaně zavztekat, kdy se mi zachtělo, zatraceně.

Zaslechla jsem kroky a pak tichý smích. „Jsi v pořádku, Jules?“

Místo abych se narovnala a podívala se na ni, otočila jsem jen hlavu na stranu. Chloe se se založenýma rukama opírala o stěnu mé pracovní kóje. Svůj stůl měla přímo na druhé straně přepážky. Bylo to dostatečně blízko, abych slyšela, jak omylem pustila nahlas videa, na která se snažila celý den dívat, přičemž pak následovaly nadávky, jak se je rychle snažila ztlumit.

Chloe byla srndovně malá, utápnutá a každý den nosila jiné brýle, aby jí ladily s oblečením. Dnes měla nachové obroučky sladěné se šálou.

Jsem v pořádku? To záleží na úhlu pohledu. Jsem v pořádku, když jsem utekla od otce miliardáře, protože jsem nechtěla, aby

mě provdal bez mého souhlasu jako nějakou středověkou princeznu? Jsem v pořádku, když jsem vyždímala rodinné kreditky, zastavila všechno, co jsem mohla, a utekla na nějaké místo v Severní Karolíně, kde jsem se schovala? Jsem v pořádku, když jsem si změnila příjmení na mamčino za svobodna a doufala, že mě otec nikdy nenajde?

„Jsem naprosto v pořádku,“ řekla jsem s hlavou stále položenou na stole.

„*Proč?*“ parodovala mě s úsměvem. „To neznělo, že je vše o. k.“

„To jen ten e-mail,“ řekla jsem s povzdechem. „Maxi se snaží najít výmluvu, aby mě mohla vyhodit, a myslím, že právě našla způsob, jak to udělat. Poslala mě na designovou konzultaci v Nakladatelství Coleton.“ A ano, je to odvětví rodinného podniku, ale je příliš malé, aby existovalo riziko, že se tam potkám s otcem.

„Designovou konzultaci jsi nikdy nedělala,“ pronesla Chloe pomalu.

„Jsem si toho vědoma, Chloe. Maxi to ví taky. Chce, abych to podělala, aby mě mohla vyhodit.“ Konečně jsem zvedla hlavu a povzdechla si. „Jak jsem už říkala, *proč?*“

Na schůzku s Coletonem jsem z kanceláře odcházela s obehledným optimismem. Jasně, ten optimismus měl dost velkou příměs obav, ale klidně jsem se mohla dívat na tu pozitivní stránku věci.

Maxi tohle možná považovala za příležitost, aby mi dala lopatu, abych si vykopala vlastní hrob, ale možná bych ji tou lopatou mohla přetáhnout po tom jejím plastickém zadku a zařídit si tak povýšení.

Jo, pomyslela jsem si.

Povýšení by znamenalo, že bych si mohla dovolit ještě chvíli pokračovat s tímhle útekem od Coletonů. Ale taky jsem byla pevně rozhodnutá stát se bezdomovkyní, pokud by to bylo nutné, jen abych se vyhnula návratu k nim. Po tomhle kousku by mě otec do měsíce provdal za nějakého zkostnatělého obchodního partnera.

Ne. Tohle musí fungovat, takže najdu cestu, jak to zařídit.

Přežila jsem pár drobných nehod a katastrof na cestě do Coletonu. Kabát se mi málem zasekl ve výtahu, pes nějaké paní se pokusil zakousnout se mi do kotníku a rozbřečela jsem dítě, a to jsem se na něj jen podívala. To poslední mě bolelo nejvíc. I ty zatracené děti na mě dneska byly vysazené.

Ve chvíli, kdy jsem v budově, kde sídlilo i Nakladatelství Coleton, přivolávala výtah, mě už optimismus opustil. Z mojí obvyklé sluníčkové nálady se stalo zataženo s možností blesků ve směru do jistých partií.

Vystoupila jsem v jednom z nejvyšších pater a ocitla se na recepci Nakladatelství Coleton, jednoho z mnoha tuctů odvětví coletonské říše patřící mému otci.

Zpoza stolu recepcce se na mě usmála žena kolem čtyřicítky s drdolem a obrovskými pytli pod očima. Taky jsem se usmála, ale pak jsem si všimla, že s ní je něco v nepořádku. Oči měla příliš rozšířené – úsměv byl až moc široký. A v ruce svírala myš tak pevně, že jí zbělely konečky prstů.

„Dobrý den,“ řekla jsem opatrně.

„Vítejte,“ řekla, ovšem její výraz mě prakticky nabádal, abych *utekla, dokud můžu*. „Jsem Martha. Můžu vám pomoci?“

„Jsem Jules Adamsová z Maxi Designs. Mám tu sjednanou konzultaci s panem Whitem.“

Martha se na mě znovu usmála tím vyděšeným úsměvem. „Okamžik prosím.“ Došla k dvojitým dveřím za svým stolem a skutečně přitiskla ucho k mezeře, jako by poslouchala, co se děje. Trapně jsem tam stála, zatímco ona několik dlouhých okamžiků čekala.

Nepatrně pootevřela jedno křídlo dveří a obě jsme sebou trhly, jak se najednou ozval řev. Nějaký muž křičel. Nerozeznala jsem slova, ale zněl našťvaně, jako by někomu nadával.

Martha dveře zase zavřela a nervózně si promnula ruce. „Možná by bylo nejlepší, kdybyste pár minut počkala. Nastal malý problém s redakčním týmem. Jestli, ehm...“

Na mobilu jsem zkontrolovala čas. „Mrzí mě to. Opravdu si nemůžu dovolit zpoždění.“ Snažila jsem se ze všech sil zachovat si chladnou hlavu. Tohle byla moje jediná šance všem dokázat, že se mylí. Maxi, když si myslí, že mě může vyhodit na základě nějaké intriky. Mému otci, když si myslí, že moje jediná hodnota je v tom, že mě může provdat a tím získat nějakou službičku od kamaráda. A teď moji šanci ohrožoval nějaký blbec z redakčního týmu, když si myslel, že se tam bude takhle vztekat?

Martha vydechla a pohledem zase přelétla k zavřeným dveřím. „Jste si jistá, že chcete jít teď dovnitř?“

„Musím,“ odpověděla jsem.

„Víte, kam máte jít?“

Všimla jsem si praktické mapky kanceláří vedle dveří, na které bylo všechno pěkně označené. Přejela jsem prstem po seznamu na straně a našla jsem číslo odpovídající kanceláři „pana Whitea“. „Ano. Myslím, že cestu najdu.“

Martha přikývla a pak mi otevřela dveře. Všimla jsem si, že do místnosti nev kročila ani na krok, a trochu jsem se usmála. Myslela

jsem si, že trochu přehrává svůj strach, aby zvýšila komediální efekt. Nikdo se nemohl tak moc bát malého kancelářského dramatu, ne?

Jakmile jsem byla uvnitř, zavřela hned dveře. Stála jsem v relativně velké kanceláři s různě rozmístěnými stoly. Všech asi deset lidí v místnosti se hrbilo nad svými počítači, jako by předstírali, že neslyší to kázání.

Jediný stojící muž se opíral o něčí stůl.

Ignorovala jsem to, že evidentně někomu dělal přednášku a byl hodně rozčilený. Můj mozek všechno tohle vytěsnil poté, co jsem spatřila toho naprosto úžasného křičícího představitele mužského pokolení.

Na sobě měl oblek a kravatu, manžety kolem zápěstí těsně zapnuté knoflíky a pod sakem měl ještě šachovnicově vzorovanou vestu. Nakláněl se nad stůl a každý sval na jeho dlouhých rukách se pod bílou látkou napínal. Z místa, kde jsem stála, jsem mu úplně neviděla do tváře, ale ani jsem to nepotřebovala. Stačilo mi podívat se jen na jeho *ucho* a věděla jsem, že to nemůže být smrtelník. Nejspíš ho na zem seslal blesk ze zadku nějakého našťavaného boha. A ano, tato metoda zrození skoro určitě měla za následek tvář hodnou řeckých soch.

„Seber si svoje věci,“ řekl ten muž. Měl tak hluboký hlas, že jím prořízl vzduch v kanceláři jako ocelovým bičem. „Chci, aby sis během hodiny vyklidil stůl.“

„Mohl bych zkusit...“

„Nedovolím ti to podělat ještě víc, než už se ti to povedlo. Máš jednu hodinu,“ řekl.

Nebyla jsem si jistá, jestli to je mým katastrofálním dnem, nebo možná přechodnou amnézií způsobenou oslňujícím vzhledem

pana Blesku ze zadku, ale něco mě popadlo... Napochodovala jsem si to přímo k nim naprosto vzteklá.

„Musíte s ním takhle mluvit?“ dožadovala jsem se odpovědi.

Mužova tvář se ke mně prudce otočila. Narovnal se a poskytl mi tak plný, břicho svírající výhled na celé své vypracované tělo. Z toho pohledu, který se mi naskytl, bylo jasné, že se jen tak někde nepoflakuje. Spíš pěkně maká od rána do večera a pak ještě chvíli. *A ty líná kosti.*

„Kdo sakra jste?“ zeptal se.

„Nezáleží na tom, kdo jsem. Ale vy? Vy jste nejistý, egoistický šmejd. Jen jsem si říkala, že byste to měl vědět.“

„Příště, až si budete hrát na hrdinu, si vezměte plášť.“

Nevěřicně jsem otevřela ústa. „Jste...“

Hromová Tvářička natáhl ukazováček rychleji, než jsem stihla reagovat, a přitiskl mi ho na ústa. Kdybych nebyla tak rozparádná, tak bych ho nejspíš kousla, abych ho naučila, co se stane, když si myslí, že se může dotýkat cizích lidí. Místo toho jsem tam stála oněmělá úžasem, když jsem se mu dívala do planoucích snových zelených hlubin, které měl místo očí.

„Tohle je můj svět,“ pronesl takovým hlasem, kterým by byl schopný rozpulit kámen. „Udělejte se sebou něco, pokud chcete, aby ten váš názor něco znamenal.“

Uvědomila jsem si, že na nás celá místnost zírá s pokleslými bradami. Dokonce i ten chlap, který dostával čočku, vypadal, že si přeje, abych prostě přestala mluvit. *Proč tohle všichni snášeli?*

„Víte co?“ zeptala jsem se a snažila se, abych se zhluboka nadechla vůně, kterou ten chlap měl na sobě. *Bůh sexu? nahý na koni? Černobílý dřevorubec?* Nemohla jsem na ni přijít, ale ať

už byla jakákoli, potřebovala jsem se vzdálit, dokud to šlo. „Na tohle nemám čas. Mám tady jednání.“ Ukázala jsem na dveře do kanceláře pana Whitea, kde jsem viděla siluetu někoho, jak uvnitř pochoduje. „Vsadím se, že se mu nebude líbit, až uslyší, jak se tady chováte k lidem.“

Šla jsem s takovým sebevědomím, na jaké jsem se zmohla, a následovala po paměti mapu ke kanceláři pana Whitea.

Udělám svou práci a zmizím odsud. Ten egoistický hajzl se mi v budoucnu možná neuváženě zjeví v mých představách, ale rozhodně v nich nebude mít nárok mluvit.

Došla jsem ke dveřím pana Whitea a dvakrát zaklepala. Otevřel mi muž v uniformě uklízeče, přikývl a pak odešel z kanceláře.

Skoro jsem se ohlédla přes rameno, ale kousky skládačky už do sebe zapadly. Pan Egoista nebyl jen tak nějaký povýšenecký manažer. Byl to...

Ach, sakra.

Adrian

Od Walkerova stolu jsem neodešel hned. Všichni zkameněli jako fosilie kromě té dračice, co se tu zničehonic zjevila. Vypadala, jako by utekla z průvodu Disneyho princezen, zahodila princeznovské šaty a nějak se zatoulala do mé kanceláře.

Na sobě měla modré šaty, které měly být konzervativní, ale na jejích křivkách nic konzervativního nebylo. Její zadek nešlo nijak zakrýt. Její tělo možná toužilo po pozornosti, ale její tvář ji vyžadovala. Měla směšně velké, mírně vzhůru směřující oči mandlového tvaru. Pěkný nosík měla posetý pihami a rty měla tak plné, že okamžitě odvedly mé myšlenky na velmi, velmi temné místo.

Soustřed' se, Adriane. Vzpomeň si, proč tu jsi.

Ale jen jsem se začal soustředit na zbytek jejího těla. Vlasy měla na jedné straně spletené do copu a na druhé si je nechala volně rozpuštěné. Měla takové křivky, že bych na ni zíral dál v naprostém tichu, dokud mě zvuk jejího zaklepání na dveře do mé kanceláře neprobudil.

Toble je příliš dokonalé. To jednání, které tak nadutě oznámila, má se *mnou*. Nemohl jsem se dočkat, až uvidím výraz její tváře, až si to uvědomí.

Upravil jsem si uzal na kravatě, protáhl si krk, který jsem měl pořád ztuhlý z příšerné noci, kdy jsem se moc nevyspal, a vyrazil napříč místností.

Moji zaměstnanci konečně začali zase pracovat, jakmile jsem se dal do pohybu, jako by předtím měli příliš velké obavy, že si jich všimnu a zničím je společně s Walkerem, kdyby jen klikli myši.

„S dovolením,“ řekl jsem a natáhl se kolem Disneyho princezny, abych otevřel dveře. „Mám tu jednání.“

Zírala na mě těma svýma velkýma modrýma očima. Věděl jsem, že to je už příliš dlouho, co jsem svému tělu poskytl to, co potřebuje. Pohled na tuhle ženu mě rozpaloval tekutým žářem.

Vešel jsem do kanceláře a zavřel za sebou dveře, i když jsem ztraceně dobře věděl, že přišla za mnou.

Posadil jsem se za svůj stůl, přehodil si nohu přes nohu a trpělivě čekal.

Trvalo to skoro celou minutu, než se ozvalo váhavé zaklepání.

„Dále,“ řekl jsem.

Dovnitř vešla ta žena. Čekal jsem, že bude mít skloněnou hlavu a bude mít chuť plazit se mi u nohou za to, co tam předvedla. Místo toho se ale tvářila vzpurně.

„Neuvědomila jsem si, že se tu mám sejít s vámi,“ prohlásila.

„Evidentně.“ Pokynul jsem jí, aby se posadila na židli na druhé straně mého stolu. Uspokojivě to ve mně zapulzovalo, když mě bez řečí poslechl. *Aspoň nebyla úplně beznadějná.* „Jak se jmenujete?“

„Juliette. Ehm, jen Jules. Jules Adamsová.“

„Jsem Adrian White,“ řekl jsem. Bylo to poprvé, kdy jsem ve firmě použil své pravé křestní jméno. Ale Coleton Enterprises je hlavní cena, konečný cíl. Nějaká moje část vždycky chtěla, aby sám Russ Coleton slyšel, že Adrian byl ten, kdo zevnitř zničil jeho impérium. Ale pokud se k tomu mám dostat, musím se držet na uzdě. Sotva jsem se na tu cestu vydal a Coleton bude ta největší společnost, kterou se se svým týmem pokusím dostat na kolena.

Žena otevřela úzkou složku s logem Maxi Designs. „Myslela jsem, že bychom mohli začít s barvami, jestli máte nějaké prefe–“

„No, ne,“ řekl jsem s úsměvem. „Jen jsem chtěl, abyste věděla, kdo zařídí, že v tomhle městě už nezískáte žádnou práci. Skončili jsme. To, co jste předvedla před mými zaměstnanci? Zajistím, abych Maxi přesně řekl, proč právě přišla o svého největšího klienta a proč si bude muset najmout publicistu, který zachrání její pověst.“

Očekával jsem slzy. Na slzy jsem byl zvyklý. Nevyžíval jsem se v tom, chovat se jako bezcitný hajzl, ale nikdy jsem se nestyděl použít nejefektivnější metody. Vždycky jsem dosáhl toho, čeho jsem se rozhodl, že dosáhnu, protože nedělám kompromisy. Nikdy jsem nevolil snadnější cestu. Dělal jsem přesně to, co bylo potřeba, bez ohledu na to, kolik „citů“ cestou raním.

Ale Jules jen zaskřípala zuby a v očích jí vztekle zablesklo. „Jste srab.“

Překvapeně jsem se zasmál. *Tak to jsem rozhodně nečekal.*

„Nezvládáte, když vás někdo zpochybňuje, že?“ zeptala se. „Máte teď na svém egu bebíčko, když jsem se vám postavila? Máte pocit, že ze mě musíte udělat odstrašující příklad, abyste si pořád mohl hýčkat svou zbytnělou pýchu, až si večer půjdete

lehnout? No, jen do toho, hajzle. Zničte mi život, když chcete. Už jednou jsem začínala od nuly. Udělám to znovu, pokud budu muset.“

Po pravdě řečeno mě donutila přemýšlet o něčem jiném, co je v ohrožení, že zbytní. Líbila se mi její odvaha, i když mě vysírala. Když vstala a vydala se ke dveřím, opřel jsem se a promnul si bradu. „Nebo takhle,“ řekl jsem. „Moje sekretářka před pár dny dala výpověď. Mohla byste pracovat pro mě.“

„Cože?“ zeptala se. „Jednu minutu chcete zajistit, že nikdy nebudu pracovat, a druhou mi nabízíte práci? Takže jste narcistický a šílený?“

Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem s ní souhlasil. *Ano*, bylo naprosté šílenství zaměstnat tuhle ženu. Je pravda, že jsem si cenil odvahy a pevné vůle. Někdo, kdo se nebojí konfrontace, by se mi hodil. Nakladatelství Coleton byla jen první zastávka na dlouhé cestě k hlavě hada, a potřeboval jsem na té cestě každé schopné ruce.

Až na to, že jedna moje část věděla, že to je kravina. Přesně ta část si taky uvědomovala, že už teď cítím, jak mě ta žena rozptyluje. Nebezpečně mi ničila mou iluzi. V její přítomnosti jsem se cítil jako Adrian Terranova, muž, který se před deseti lety vydal na naprosto šílenou cestu – muž, který celou tu dobu zanedbává svůj osobní život a zoufale si potřebuje zašukat.

Před pár minutami jsem byl zcela ochotný odkládat to dál. Ale jeden pohled na zběhnutou princeznu a rozhodnutí vyletělo oknem. Moje tělo prakticky vibrovalo potřebou a zaměstnat ji byla poslední věc, kterou bych měl zvažovat. Nebyl to jen špatný nápad. Byla to potenciální katastrofa.

„Proč bych pro vás měla pracovat?“ zeptala se. „Jediné, co jste udělal od chvíle, kdy jsem vstoupila do téhle místnosti, bylo, že jste mi ukázal, jaký byste byl příšerný šéf.“

„Přijměte tu práci a půjdu Walkerovi říct, že ruším jeho výpověď. A pokud přede mnou chcete ty lidi venku ochránit, máte lepší způsob než být tady?“

Zakroutila hlavou, očima přelétala po podlaze. Ruku měla stále na klice. „Co se stane, když řeknu ne?“

Sepnul jsem si ruce před obličejem a mírně se naklonil dopředu. *Budu na tebe myslet, dokud se nezblázním.* „Pak se vrátíte ke své šéfově a řeknete jí, jak jste podělala zakázku s Coletonem.“

Na tváři se jí znovu objevil vztek. Bylo to roztomilé. Ta žena neměla žádnou sebekontrolu, co se týče skrývání emocí. Byla jako otevřená kniha a navrch taková, do které bych se rád díval pravidelně.

„Takže mě vydíráte? Přidejte se ke mně, nebo vás zničím, že?“

„Ne. Přišli jste o mě jako klienta. Pokud se vaše šéfová rozhodne vás stále zaměstnávat, tak jediné dobře pro vás. Nechám to tak. Ale jestli hledáte práci, to místo vám tři dny podržím. Není to vydírání. Je to příležitost.“

„Příležitost dost hodně zavánějící vydíráním.“

Pokrčil jsem rameny. „Je to vaše volba, slečno Adamsová. Víte, kde mě najdete.“

„Co s Walkerem?“ zeptala se.

„Co s ním? Pokud tu práci přijmete, zavolám mu, aby se vrátil.“

Sešpulila ty krásné rty a probodla mě pohledem, který by snad byl i schopný zapálit papíry na stole. „Jste příšerný člověk.“ Otevřela dveře a s prásknutím je za sebou zavřela.

Možná, pomyslel jsem si. Ale ve skutečném životě se nezbavíte zloducha tím, že si hrajete na hrdinu. Hrdinové si nemohou dovolit ušpinit si ruce. Nemohou udělat, co je ve skutečnosti potřeba. Nemohou se flinkat ani nic obětovat, aby získali moc, kterou potřebují.

Možná jsem příšerný člověk, ale využiju každý zatracený kousek moci, který jsem si vysloužil, abych spálil na popel to, co Russ Coleton miloval. To byl slib.

Juliette

Ani jsem nevyšla ze vstupních dveří budovy, kde sídlil ten hajzl z pekla Coletonovy společnosti, když mi zazvonil telefon. Psychicky jsem se obrnila. Byla to Maxi, ten *druhý* šmejd z pekla.

„Ahoj,“ řekla jsem a snažila se do hlasu promítnout veselost, kterou jsem ale necítila.

„Nech mě hádat,“ řekla Maxi hlubokým hlasem, který nepřipouštěl žádné hloupé kecy. „Jednání s panem Whitem dopadlo katastrofálně?“

Vymyslela jsem asi tucet věcí, co jsem mohla udělat, třeba si doslova kleknout a prosit o odpuštění. Mohla jsem se vymlouvat, snažit se vysvětlit, že to je hajzl, nebo dokonce poukázat na zcela jasnou věc, že mě poslala udělat něco, na co nemám žádnou kvalifikaci.

Ale opravdu to byl jeden z těch dní.

Zastavila jsem se ve vestibulu vypulírovaných Coletonových kanceláří a zakroutila hlavou. „Ano,“ odpověděla jsem. „Pro tebe to je opravdu špatné. Přišla jsi o zakázku, protože jsi neměla koule na to, abys mě vyhodila bezdůvodně.“

Nastala dlouhá odmlka. Navzdory těm sebevědomým slovům jsem měla pocit, že exploduju, jak mi rychle tlouklo srdce.

„Chtěla jsem tě jenom vyhodit,“ řekla Maxi po pár chvílích napjatého ticha. „Ale myslím, že teď tě zničím.“

Nemohla jsem si pomoci a zasmála se. „Zní to, jako bych řála do živého.“

„Jsem ráda, že si to užíváš. Pošlu zprávu všem svým kontaktům a ujistím se, že nikdo nezaměstná ten tvůj nevrlý, vzpurný zadek, který navrch vždycky chodí pozdě.“

Dobře, tak takhle by to nešlo. To poslední bylo přehnané. Za posledních pár měsíců, co jsem pracovala pro Maxi Designs, jsem se zpozдила jen jednou nebo dvakrát, což s jistotou vím, že nebylo tak často jako u většiny mých kolegů.

„To je skvělé. Už mám něco domluveného.“ *Cože jsem to říkala?* Před pár minutami mě tam nahoře stejně pobavil i pan Bouřlivák, když si myslel, že mě oslní svým egem, a že mu proto s potěšením naskočím do pracovního procesu. Teď jsem vyvažovala svou budoucnost pozicí, u níž jsem ani nevěděla, jaký dostanu plat. Co hůř, nevěděla jsem, jestli ji přežiju.

„Zařídím, aby to nedopadlo, zlatíčko,“ řekla Maxi.

„Dobře, ráda jsem si s tebou popovídala. Svoje věci si přijdu vyzvednout o víkendu. Měj se, Maxi.“

Zavěsila jsem jí, radostí si malinko zatancovala a pak se otočila zpátky k výtahům. Teď přišel čas na tu ne zas tak zábavnou část.

Jestli na youtube existují nějaké profi lekce, jak být nesnesitelný, tak je pan White evidentně dobře nastudoval. Se samolibým úsměvem čekal za svým stolem na osmdesátém druhém poschodí. Podle výrazu na jeho nesnesitelně pohledné tváři věděl, že se

vrátím. Dokonce vypadal, že očekával, že se vrátím tak rychle, jak jsem to udělala.

„Netvařte se tak spokojeně,“ řekla jsem.

Adrian zvedl prst. „Opatrně. Předtím jste myslela, že nemáte co ztratit. *Předtím* jste nebyla zoufalá. Ale nebyla byste zpátky tak rychle, pokud byste právě nepřišla o práci, že?“

„Jsou i jiné práce. Jen jsem si říkala, že bych aspoň mohla zjistit, jaká je tady výplata. Jen pro srovnání,“ dodala jsem.

„Sto sedmdesát pět za rok. Budete mě muset doprovázet na služebních cestách. Dostanete pět tisíc dolarů za každou cestu mimo stát. Zaplatíme vám letenky, stravu a ubytování. Zdravotní pojištění je nejlepší, jaké se dá sehnat. V nejvyšším patře je firemní posilovna, kam budete mít přístup, kdykoli budete chtít, a školka. Naproti přes ulici je hřiště na raketbal a vnitřní bazén, které také můžete využívat.“

„Ještě jsem tu práci nepřijala,“ řekla jsem, i když bylo těžké tvářit se sebevědomě, když se mi točila hlava. „Říkal jste... *sto sedmdesát pět*? Mohl byste to trochu rozvést?“

„Sto sedmdesát pět tisíc dolarů za rok. S příplatky za firemní cesty byste se měla dostat přes dvě stě padesát. A když bude rušný rok, tak možná i na tři sta. *Za předpokladu, že vydržíte tak dlouho.*“

Rychle jsem si to v duchu přepočítala. Výplata, o které mluvil, byla přibližně... *mnohem víc, než co jsem potřebovala, abych pokrývala své náklady*. Realita, kdy jsem musela nad něčím takovým přemýšlet, pro mě byla stále nová, ale už mi tolik nedrážela nervy. Vesmíru bylo jedno, jestli jste kdysi měli přístup k hromadám peněz. Záleželo jen na tom, jestli vám prošla platba kartou a váš

šek byl krytý. Pokud jste tímhle jednoduchým testem neprošli, mohli jste se jít klouzat.

Ten démon v obleku mi nabízel jízdenku z téhle reality. Nabízel mi první krok k tomu, abych svému otci dokázala, že se mýlil. *Mohla* jsem to zvládnout sama. *Nebyla* jsem úplně naivní ohledně toho, jak svět funguje.

„Měla jste na rozhodnutí tři dny. Teď máte jednu minutu. Chcete tu práci, nebo ne?“

Sotva jsem toho muže znala, ale už mě nepřekvapoval. Už jsem se ani neptala, jestli to dává smysl. „Chtěla bych vidět smlouvu, než s něčím budu souhlasit.“

Pan White měl ve zvyku hned neodpovídat. Nechal ticho, aby odpovídalo za něj. Připomínal mi tak, jak je zatraceně děsivý. Nakonec se natáhl do strany a po stole posunul papíry. Zvedla jsem je a postřehla, že jsou stále teplé.

Předpokládala jsem, že to je jen nějaká předloha, ale všimla jsem si, že na nich je vyplněné mé jméno spolu s výplatou a příplatky, které zmiňoval. „Kdy jste měl čas tohle sepsat?“

„Podepíšete to, nebo ne?“

Podívala jsem se mu do očí, bojovala s nutkáním sklopit oči před intenzitou jeho pohledu a pak zakroutila hlavou. Neměla jsem zrovna na vybranou. Ačkoli jsem mu chtěla trochu srazit hřebínek a sledovat, jak ho samolibost opouští, tuhle práci jsem potřebovala.

Spolkla jsem svou pýchu a dočetla zbytek smlouvy. Snažila jsem se nestarat o to, že vypadá, jako by očekával, že to podepíšu bez přečtení, a proto neskrýval svoji netrpělivost. Tomuhle muži nepodepíšu nic, dokud si to nepřečtu.

Ale když jsem ty tři stránky dočetla, nebylo v nich nic šokujícího. Všechno vypadalo celkem standardně, kromě teda té ohromně štědré výplaty a benefitů, které se na nabízenou pozici vázaly.

Když jsem vzhlédla, podával mi pero. Popadla jsem ho, podepsala se pod text a přesunula papíry k němu.

„Proč mám pocit, že jsem právě podepsala smlouvu s ďáblem?“

Adrian se při tom skutečně usmál. „Možná proto, že jste vnímavější, než vypadáte.“

Juliette

Svůj první den jsem začala s Marthou na recepci. Vypadala stejně uštvane a unaveně jako včera, až na to, že jsem ji přistihla, jak mě sleduje, jako bych byla zraněné štěňátko.

„Co je?“ zeptala jsem se konečně při obědě.

Obě jsme seděly za velkým stolem ve tvaru písmene L. K obědu měla silně vonící rybu a nějakou pesto omáčku v plastové misce a já měla těstoviny s omáčkou koupenou v obchodě. Jedna z prvních lekcí finanční chudoby byla ta, jak se celkem levně dají koupit těstoviny. Za pár dolarů jsem si jich mohla koupit na několik jídel, a když jsem měla hodně málo peněz, mohla jsem vynechat omáčku a jíst je suché.

„Vypadáš jako milá žena,“ řekla Martha. „A všechno rychle chápeš. Jen si nemůžu pomoci a přemýšlím, jestli tohle je opravdu práce, kterou chceš dělat.“

Nabodla jsem na vidličku pár těstovin a pak zakroutila hlavou. „Ve skutečnosti to není o tom, co chci. Potřebuju peníze a moje předchozí šéfka slíbila, že mě očerní u všech, koho zná. Pokud bych tuhle pozici nevzala, znělo to, že Adrian plánoval udělat to

samé. Pokud nechci pracovat ve fastfoodu, myslím, že jsem tu uvázla. Aspoň pro teď.“

„Neměla bys mu říkat Adrian. Je to pan White.“

Nechápavě jsem se na ni podívala, což ji rozesmálo, když si uvědomila, jak to vyznělo.

„Pan White má velmi přísná pravidla. Nejsem si jistá, jak moc jsi ho poznala, ale je... *intenzivní*.“

„Jo. To jsem pochopila.“

„Od všech vždycky očekává preciznost. Nemyslím, že dělá chyby, a vypadá to, že je z jeho pohledu naprosto opodstatněné očekávat stejnou dokonalost od každého, kdo pro něj pracuje. Proto je pořád tak vztekklý. Nikdo nesplňuje jeho požadavky.“

Chvilí jsem žvýkala a přemýšlela, jak moc se to podobalo někomu, koho jsem znala. *Coleton vždy zachovává chladnou hlavu. Bez ohledu na to, co se děje. Coleton nikdy...*

Odkašlala jsem si. „V pohodě. Jen musím být dokonalá a šéf bude šťastný.“

Měl to být vtip, ale Martin úsměv vypadal smutně. „S odchodem jsem se smířila. Ale teď, když vím, že tě tu nechám, aby sis prošla tím samým, čím jsem si prošla já, se to ve mně pere.“

„Budu v pořádku. Slibuju.“

Přikývla, ale řeč jejího těla se nezměnila. Pořád vypadala, že čeká, že mi ten chlap každou chvíli urve ruce a omlátí mi je o hlavu. V jejích očích jsem byla odepsaná a mně vrtalo hlavou, jestli i zbytek zaměstnanců je stejně vyděšený.

Walker dorazil s krabicí svých věcí a s vyděšeným výrazem ve tváři pár minut poté, co jsme dojedly. Byl to vysoký, hubený muž s prořídlymi vlasy.

„Páni,“ pronesla jsem. „Opravdu splnil, co řekl.“

„Walkere,“ ozvala se Martha. „Opravdu bys tu neměl být. Kdyby pan White...“

„Zavolal mi,“ řekl omámeně Walker. „Řekl mi, abych se vrátil. Říkal, že za tu nepříjemnost dostanu přidáno.“

„Cože?“ zašeptala Martha.

Walker se na ni podíval stejně zmateně a pak se kolem nás pomalu vydal ke svému starému stolu. Nedokázala jsem odhadnout, jestli je nadšený, že získal zpátky svou starou práci, nebo si zčásti přeje, aby zůstal vyhozený.

Chtěla jsem to Adrianovi – *ne, panu Whiteovi* – přičíst k dobru, že splnil svůj slib. Napůl jsem čekala, že mi oznámí, že ohledně zrušení Walkerovy výpovědi kecal, a ať se s tím vypořádám, nebo odejdu.

Ale bylo složité cítit vůči muži, který ve svých zaměstnancích vyvolává takovou hrůzu, něco jiného kromě znechucení. Možná to byl pozůstatek z mého starého života jako Coletonové, ale došla jsem k názoru, že by si tenhle hajzl zasloužil, aby mu někdo trochu srazil hřebínek. Byl jen velká ryba v malém rybníčku, i když byl nelidsky atraktivní.

„To je tak zvláštní,“ pronesla Martha. „Pan White pořád někoho vyhazuje. Nikdy jsem neslyšela, že by někoho přijal zpátky. Nemá to něco společného s tebou?“

Interkom na stole zapípal. „Slečno Adamsová. Moje kancelář. *Hned.*“

Martha polkla. „Jen ho poslouvej, přikyvuj a řekni mu to, co chce slyšet. Rozumíš?“

„Budu v pořádku,“ řekla jsem a usmála se, abych ji uklidnila.

Když jsem procházela kanceláří, všichni měli sklopené hlavy a jen pár lidí se na mě podívalo. Walker si vyndával věci zpátky na stůl v oněmělém úžasu.

Otevřela jsem dveře do kanceláře pana Whitea. „Přál jste si...“

Stál u okna s výhledem na město. „Zaklepejte, než vstoupíte do mé kanceláře,“ řekl, aniž by se ohlédl. Když jsem se ani nepohnula, napůl se otočil. „Jděte zpátky, zaklepejte a počkejte, až vás vyzvu ke vstupu.“

Sevřela jsem ruce v pěst, vyšla a zaklepala v rytmu, o kterém jsem doufala, že je aspoň trochu sarkastický. „Smím vstoupit?“

„Vstupte,“ zavolal. Pořád stál na tom stejném místě, široká ramena mu ozařovaly jasné sluneční paprsky. Byl na něj úchvatný pohled a já jsem se sebou pořád bojovala, abych si připomněla, že je jako jedna z těch jedovatých žab. Bez ohledu na to, jak jsou zářivě zbarvené, nádherné a jak přímo vybízí k tomu, aby je člověk políbil – tvořil je čistý jed.

Když už jsme u toho, taky by mě zajímalo, proč to bylo tak populární varování. Opravdu existují hejna líbačů žab, kterým se muselo připomínat, aby *nelíbali* ty zářivě zbarvené?

Posadila jsem se na židli na druhé straně jeho stolu, pozvedla jsem obočí a čekala. Věděla jsem, že mi Martha řekla, ať nemluvím, ale nemohla jsem si pomoci. Pan White měl tendenci brnkat na každý zarputilý, kurážný nerv v mé hlavě. „Zavolal jste si mě, abyste měl obecenstvo, zatímco impozantně zíráte na obzor?“ zeptala jsem se.

Čekal dost dlouho na to, aby mi naznačil, že můj komentář ignoruje. „Cením si vaší odvahy, slečno Adamsová. Ale vaše ústa potřebují zkrotit.“

Trhla jsem hlavou dozadu a zamračila se. „Nechte mě hádat, vy jste ten, kdo je zkrotit? To znělo hodně neprofesionálně, pane White.“ *Bože*. Nesnášela jsem, jak se celkem nevinné věty začínají měnit v něco prohnaného, když zahrnují jeho.

„Nevymýšlím si,“ řekl jednoduše. „Říkal jsem vám, když jsem vás včera zaměstnal, že plánuju dál postupovat po kariérním žebříčku a plánuju vyšplhat rychle. Potřebuju dobré lidi, jestli chci uspět. Nemám čas někomu něco nalhávat nebo někoho držet za ručičku. Kdokoli je příliš slabý, aby si se mnou poradil, sem dobře nezapadne.“

Odfrkla jsem si. Byť nerada, aspoň jsem oceňovala, že je upřímný. I když jsem mu jeho vysvětlení úplně nežrala. Snažil se mi říct, že je hajzl jenom proto, že prověřuje lidi – že se snaží zjistit, koho by mohl vzít na tu cestu s sebou. „Proč se tolik staráte o postup po kariérním žebříčku? Peníze? O těch to je?“

Konečně se odvrátil od okna a posadil se za stůl. Vzal těžítka a pohrával si s ním, studoval ho, jako by se v něm skrývaly odpovědi na mé otázky. „Jen mí nejbližší přátelé mají nárok na tuhle odpověď.“

„Vy nějaké máte?“ vyhrkla jsem. *Hups*.

Prudce se na mě podíval, ale myslím, že jsem v jeho očích zahlédla stín pobavení. „Věřte tomu nebo ne, ale mám.“

„*Nevěřím*,“ zamumlala jsem.

„Vaším primárním úkolem tady, slečno Adamsová, je sloužit jako můj filtr. Budete prohlížet mé e-maily, brát hovory a psát osobní zprávy. Mám složku, kde je vše detailně popsáno, abyste věděla, co potřebuje moji okamžitou pozornost, co může počkat a co můžete ignorovat. Očekávám, že tu složku nastudujete jako bibli.“

„Je to nevhodný okamžik, abych zmínila, že jsem bibli nikdy nestudovala? Existuje nějaká daná metoda, nebo...“

„Cením si vaší odvahy, ale nemám čas na vaši drzost, slečno Adamsová.“ Oči pana Whitea žhnuly ledovým ohněm.

Ale máte čas zírat z okna a hrát si s těžátkem na stole? „Ještě něco?“

„Ano,“ řekl. „Budete můj stín. Když jsem tady, jste tady. Neodejdete, dokud neodejdu já, a budete tady, dokud tu jsem. Pokud potřebuju něco zařídit, vy jste ta, komu budu důvěřovat, že to udělá. Musíte se naučit, jak zajistit, že je všechno splněno podle mých standardů.“

„Dobře,“ odpověděla jsem. Tentokrát jsem se nezeptala, jestli chce ještě něco, protože jsem měla strach, že ten chlap vytáhne ze svého skvěle vypracovaného zadku další úkoly, jen aby mě naštvál. „Měla bych teď jít studovat tu složku?“ zeptala jsem se sladce.

„Ano. Musím se připravit na dnešní odpoledne.“

„Co je dneska odpoledne?“

Střelil po mně varovným pohledem.

„Sám jste říkal, že mám být váš stín. Neměla bych vědět, co jste si naplánoval?“

Pan White zaváhal, pak si založil ruce. „Mám v plánu provést namátkový audit. Dávám svým zaměstnancům uzávěrky, ale rád vím, kdo čeká do poslední chvíle a zůstává přes noc, aby práci honem rychle dodělal.“

„Co se stane prokrastinátorům?“

„Nahradím je.“

Přikývla jsem. „Dobře. No, jdu si nastudovat tu vaši bibli. Fajn pokec.“ Vstala jsem a co nejrychleji opustila jeho kancelář.

Když jsem se ocitla zpátky v otevřené kanceláři, viděla jsem, jak všichni tiše pracují u svých stolů. To místo bylo ztěžklé útlakem. Viděla jsem, že se všichni bojí pana Whitea, a viděla jsem i proč. Choval se k nim, jako by byli všichni nahraditelní. Byl to neustálý test a nikdo neznal pravidla.

Marthu jsem našla na recepci. Okusovala si nehty a trhla sebou, když jsem prošla dvojitými dveřmi. „Hele,“ ozvala jsem se, „je nějaká možnost napsat všem zaměstnancům, ale ne panu Whiteovi?“

Martha se na mě zadívala. „Jestli je, tak to je nebezpečný nápad. Jedno z pravidel v té jeho složce zní, že ho všichni musíme přidávat do kopie všech e-mailů.“

„Můžeš za mě začít psát e-mail všem zaměstnancům, ale ne panu Whiteovi?“

Martha se ještě víc zakousla do nehtů. „Nevím, Jules. Jestli pan White zjistí, že jsi...“

„Nezjistí. Ale jestli ano, bude to celé můj nápad. Řeknu mu, že jsem přišla na to, jak to udělat, úplně sama.“

„Chci vůbec vědět, co jim chceš napsat?“

„Bude lepší, když ti to neřeknu. Víš, pro případ, že tě bude mučit nebo tak něco.“ Znovu jsem to myslela jako vtip, ale Martha jen polkla a zbledla. Stiskla několik kláves a pak odjela se židlí pryč.

„Je to celé tvoje,“ zašeptala.

„Díky,“ řekla jsem. Naťukala jsem rychlý e-mail, abych všem dala vědět, že se pan White dneska chystá na namátkový audit a že jestli jsou v něčem pozadu, měli by to co nejrychleji napravit. Klikla jsem na „odeslat“ a oprášila si ruce.

Juliette

Měla jsem štěstí, že jsem pro Nakladatelství Coleton začala pracovat v pátek. Následující sobotu jsem se probudila s úmyslem vzpamatovat se z duševního blázince, kterým jsem si právě prošla.

Když jsem si zkontrolovala e-mail, našla jsem hromadu přeposlancích zpráv od Maxi. Splnila slib a kontaktovala šokující počet firem ve městě, kterým všem napsala zničující výčet toho, jaká jsem příšerná zaměstnankyně. Zablokovala jsem si její adresu poté, co jsem si pár zpráv přečetla, a pak jsem všechny zprávy smazala.

Kdybych byla zlomyslná, napsala bych organizaci Better Business Bureau a podala hromadu stížností na to, co všechno jsem v její firmě viděla. Bylo to malicherné? *Ano*. Hodlala jsem to i přesto udělat? *Sakra ano*.

Když jsem skončila, bylo už po obědě a já umírala hladu. První výplatu z Coletonu jsem měla dostat až za dva týdny, ale cítila jsem se jinak, když jsem věděla, že mi přijdou peníze. Nepotřebovala jsem koumat, jak mé ubohé úspory vydrží měsíce nebo roky. Musela jsem vydržet jen ty dva týdny.

Abych to oslavila, zavolala jsem své jediné skutečné kamarádce, kterou jsem si našla poté, co jsem utekla od své rodiny v New Yorku. Hodlala jsem to oslavit malým obědem, který není z krabičky, plechovky ani na sobě nemá instrukce pro ohřátí v mikrovlnce.

Anastasia se se mnou setkala v nedaleké restauraci, kde se podávají jedny z těch nejlepších polévek. Posadily jsme se s našimi objednávkami do kóje v rohu. Vybrala jsem si variantu s čedarem a brokolicí a ona si dala kuřecí. Projevila se moje příšerná vlastnost, kdy jsem si přála, abych si bývala objednala to, co si vybrali druzí, a teď jsem se přistihla, jak toužebně pozoruju její talíř, když jsme čekaly, až polévky trochu zchladnou.

Anastasiu jsem potkala teprve před čtyřmi měsíci, ale už mě dobře znala. Pozvedla koutek úst a natáhla se, aby prohodila naše talíře, takže se její kuřecí polévka ocitla přede mnou. „Měla jsem pocit, že budeš chtít moji,“ řekla.

Zasmála jsem se. „Jsi si jistá?“

Dala si sousto mé polévky a přikývla. Anastasia původně pracovala pro Maxi Interior Designs. Vlasy měla nakrátko ostříhané a jemné. Každých pár týdnů si je obarvila jinou barvou a pravidelně si obměňovala piercingy, několik jich měla v uších a pak i v nose a v obočí. Pracovala na personálním oddělení a potkala jsem se s ní během náborového pohovoru. Sedly jsme si a zůstaly v kontaktu i poté, co před dvěma měsíci dala výpověď.

Zčásti mě zajímalo, jestli mě to k ní přitahuje, protože je naprostým opakem všeho, co představovalo jméno Coleton. Ale nerada jsem o tom tak přemýšlela. Bylo zábavné s ní mluvit, přišlo mi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šéf na zabití.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.